

Obudovica je najveća i najbolja suvat, ali i najlepší krajolik puste zlatiborske površi, na kojoj je u XIX veku tovljeno preko 200 volova godišnje. Bila je vlasništvo Zlatiborskog sreza, a prostirala se sa obe strane istoimenog potoka, čije su vode napajale bujne pašnjake i služile kao pojilo za stoku. Brežuljak sa retkim borovima i izvor Kulaševac, koga je kralj Aleksandar Obrenović simbolično obeležio kao lokaciju budućeg letovališta, upotpunjavali su jednu skoro mitsku pastoralnu sliku.

Dugo je kraljeva česma ostala usamljena jer Zlatiborski srez nije imao materijalnih mogućnosti za bilo kakvu gradnju. Međutim, zahvaljujući zalaganju i vizionarskom trudu narodnih poslanika Mijaila Jevremovića i Pauna Popovića, Obudovica je ustupljena Užičkom okrugu u zamenu za Krivu brezu, tako da je novi vlasnik, ekonomski daleko moćniji i stručno osposobljeniji, mogao mnogo više da doprinese razvoju zlatiborskog turizma. Ovim poslanicima odbor je 1924. godine na Kraljevoj Vodi podigao spomenik sa posvetom: "Svojim dobrotvorima Mijailu Jevremoviću i Paunu Popoviću, bivšim narodnim poslanicima, koji svojim zauzimanjem i trudom stvorili su današnju imovinu okružnu na mirisnom Zlatiboru".

Okružni odbor podigao je luksuzni hotel, zvučnog naziva „Kraljeva Voda“ (sa 29 ležaja), sa dependansom „Čigota“ i pekarom. Hotel je vrlo kratko primao goste, jer je ubrzo počeo Prvi svetski rat. Tokom trogodišnje oskudice imao je sasvim drugu namenu. Naime, austrougarske okupacione snage adaptirale su hotel za otkup mleka i proizvodnju kačkavalja.

U hotelu su, između dva rata, pošto mu je vraćena stara namena, letovale mnoge istaknute ličnosti javnog i političkog života: Ljuba Davidović, Boža Maksimović, Anton Korošec, Milan Grol, Bogoljub Jevtić, Milan Protić, Dragiša Vasić, Branislav Nušić, Pjer Križanić, Ivan Ribar sa sinovima i mnogi drugi. Bilo je to nešto više od puke pomodnosti, jer je ovaj idilični prostor vraćao mir, snagu i zdravlje.

Posle rata počinje intenzivniji razvoj Kraljeve Vode, jer Okružni odbor donosi odluku da ovde podigne jedno moderno letovalište, sa savremenim ugostiteljskim objektima, planski izgrađenim privatnim letnjikovcima i svom potrebnom infrastrukturom. Tehnička služba ubrzo potom uradila je urbanistički plan i obeležila oko 50 placeva.

Inženjeru Dobrivoju Bobici Mojoviću pripadaju zasluge što se prvih posleratnih godina naselje razvijalo po strogim urbanističkim propisima, poput alpskih turističkih centara. Ekipa Tehničkog odeljenja pod njegovim rukovodstvom završila je 1922. godine parcelisanje terena i obeležila oko 50 placeva veličine od 5 do 10 ari, namenjenih gradnji letnjikovaca. Placevi su prodavani po simboličnim cenama, nije bilo odstupanja od plana, a svi investitori morali su se pridržavati urbanističkog propisa. Tako je počelo da se stvara jedno elitno letovalište.

U prvoj poratnoj deceniji interesovanje je bilo slabo, ali posle izgradnje puta Kraljeva

Voda-Užice gradnja je intenzivirana i do Drugog svetskog rata izgrađen je 21 letnjikovac, čiji su vlasnici pripadali bogatom sloju srpskog građanskog društva, zatim restoran „Švajcarska“ i Invalidski dom. Preuzevši okružna dobra na Zlatiboru, Oblasni odbor 1929. godine obezbedio je finansijska sredstva kojima je podignuta vila „Beograd“. Krajem 30-tih godina iznad „Švajcarije“ inženjer Sekula Knežević iz Kraljeve Vode, ukrovio je veliki i izuzetno lep hotel koji je završen posle rata. Prvih godina radio je kao hotel „Srbija“, a potom predat u vlasništvo Studentskom odmaralištu.

Prvih godina posle rata Okružni odbor zaštitio je šumski kompleks na Kraljevoj Vodi, tako što je svih 225 borova obeležio numerisanim metalnim pločicama, zabranio njihovu seču i propisao stroge kazne za prekršioce. Godine 1937. pošumljen je prostor između Kraljeve Vode i Palisada. U periodu od 1935. do 1938. godine pošumljene su mnoge zlatiborske goleti, između ostalog i prostor između hotela i česme. Radovima je rukovodio Salih Omanović, šumarski inženjer, koji je tih godina otkrio Zlatni bor u Negbini.

Tako je Kraljeva Voda dobila sva obeležja modernog letovališta i smučarskog centra sa školom skijanja i jahanja i prvim centrom jugoslovenskog jedriličarstva, koga je 1935. godine osnovao Akademski aero klub „Beograd“. Beogradski list „Vreme“ posebno naglašava ekskluzivnost ovog planinskog letovališta: „Tu, daleko od velegradske vreve, na visini od oko hiljadu metara, u malom ali ukusno udešenom hotelu koji nosi zvučni naziv „Kraljeva Voda“ sreću se poznanici iz Beograda, Zagreba i Splita, ljudi koji su se viđali u salonima naših otmenih klubova ili na našim renomiranim plažama“.

Snežana i Milisav Đenić

Svetlopisom kroz prvu srpsku vazdušnu banju (Čajetina 2013.)